

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/6/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718010052
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8718010052.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., L.L.M, MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 16. júna 2021, v trestnej veci obž. M. B. pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 6T/5/2018 zo dňa 16. septembra 2020, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného M. B..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 6T/5/2018 zo dňa 16. septembra 2020 bol obžalovaný M. B. uznaný za vinného zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 20. 5. 2014 uzatvoril ako dodávateľ SZČO - podnikajúci pod obchodným menom M. B. - H. s miestom podnikania B. C., D. XXXX/X, J.: XXXXXXXX so zástupcom spoločnosti G. C. spol. s r. o., W., W. 4101 IČO: XXXXXXXX - Mgr. P. W. v kancelárii jej sídla v Poprade ústnu kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bol predaj nákladného motorového vozidla zn. Fiat Ducato, EČ: SL-203 AV, bielej farby, VIN: ZFA25000001588938, rok výroby: 2009 na základe čoho vystavil dňa 20. 5. 2014 faktúru č. 120133216 na sumu celkom 12.000,- eur, kde tieto finančné prostriedky boli na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 20. 5. 2014 uzavretej medzi spoločnosťou G. C. spol. s r.o. ako postupcom a M. B. B. - H. ako postupníkom použité na čiastočnú úhradu faktúry č. 1420114 zo dňa 20. 5. 2014 vystavenej spoločnosťou G. C. spol. s r.o. pre spoločnosť B., s. r. o. za predaj nového osobného motorového vozidla zn. Peugeot Expert obvinený M. B. následne odovzdal spoločnosti G. C. spol. s r.o., vozidlo zn. Fiat Ducato pričom pri uzatvorení vyššie uvedených zmlúv a pri vystavení faktúry zamĺchal Mgr. P. W., že na predmet predaja vozidlo zn. Fiat Ducato je viazaná exekútorská blokácia súdneho exekútora Mgr. Juraja Galla, kde o tejto vedel už od 4. 5. 2012, kedy bol osobne súdnym exekútorom Mgr. Milanom Somíkom zastupujúcim súdneho exekútora Mgr. Juraja Galla upovedomený o tom, že vozidlo zn. Fiat Ducato je poňaté do súpisu vecí a nesmie s ním nakladať, čím takto uviedol Mgr. P. W., zástupcu spoločnosti G. C. spol. s r.o., do omylu a svojím konaním spôsobil spoločnosti G. C. spol. s r.o. škodu vo výške 12.000,- eur.

Za to bol obžalovanému podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu bol výkon trestu podmiennečne odložený a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určená skúšobná doba na 15 (pätnásť) mesiacov.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd poškodeného G. C., s. r. o. so sídlom E. XX, XXX XX N., IČO: XX XXX XXX s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie obžalovaný, ktoré neskoršie odôvodnil prostredníctvom obhajcu. V súvislosti s predmetným trestným konaním poukazuje na skutočnosť, že prvostupňový súd sa dostatočne nevysporiadal so všetkými dôležitými okolnosťami, na základe ktorých by preukázal, že sa obžalovaný dopustil spáchania trestného činu podvodu podľa ustanovenia § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona tak, ako mu je to kladené za vinu v obžalobe, ako aj v samotnom výroku rozsudku. Následne cituje jednotlivé časti odôvodnenia napadnutého rozsudku a má za to, že obžalovaný nikdy nič nemal spoločné so spoločnosťou SALIVE, s.r.o., ktorá bola samostatný právny subjekt, bez akýchkoľvek právnych či faktických väzieb na jeho osobu. Jedinou spoločníčkou ako aj konateľkou spoločnosti v tej dobe bola p. Mgr. V., ktorá viedla a zodpovedala za chod spoločnosti. Bola to práve jej požiadavka použiť osobný automobil zn. Fiat Ducato ako protihodnotu, pri kúpe nového osobného vozidla. Skutočnosť, že sa podieľal na sprostredkovaní tohto právneho úkonu je spätá najmä s tým, že v danom čase p. Mgr. V. bola jeho družkou, ktorej týmto spôsobom chcel pomôcť pri obstaraní nového osobného automobilu. Obžalovaného úmyslom nebolo uviesť poškodenú spoločnosť do omylu, čím ani nemožno klasifikovať jeho konanie ako trestný čin, nakoľko neboli naplnené obligatórne znaky ani len základnej skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa ustanovenia § 221 ods. 1 Trestného zákona. Poukazuje na účelnosť a tendenčnosť výpovede p. Mgr. V., ktorá tvrdí, že s obžalovaným v poškodenej spoločnosti bola len preto, lebo ju potreboval ako „konateľku“. Tieto tvrdenia dáva do pozornosti hlavne z toho dôvodu, že tieto nie sú založené na pravde, o čom svedčí aj tá skutočnosť, že 30. augusta 2019 vyšetrovateľ Odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Kežmarku vzniesol postupom podľa ustanovenia § 206 ods. 1 Trestného poriadku voči p. Mgr. V. obvinenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu krivého obvinenia podľa § 345 Trestného zákona. Obžalovaný trvá na tom, že nemal exekúcie. V čase keď za ním prišiel súdny exekútor p. Mgr. Milan Somík, tento mu vozidlo neodobral, ale naopak ponechal mu ho k dispozícii, pretože mu zabezpečovalo príjem. Od tohto momentu, teda od 04. mája 2012 mu zo strany súdneho exekútora nebola adresovaná ústna ani písomná výzva na vydanie vozidla, čo vyplýva aj zo súdom zabezpečenej správy exekútorského úradu Mgr. Somíka. Z výpisu blokácií je možné konštatovať, že v dobe pred 20. májom 2014, kedy došlo k odpredaju vozidla, viazali sa na toto vozidlo tri (3) blokácie. Na základe analýzy je možné vyvodiť záver, že blokácia p. JUDr. Jána Franeka bola vyznačená dňa 11. apríla 2014 a blokácia p. Bernarda Janíka bola vyznačená 28. apríla 2014. Tieto boli vyznačené v krátkom čase, pred dňom, kedy došlo k odpredaju vozidla. V neposlednom rade uvádza, že o predmetných blokáciách sa vôbec nedozvedel, čo aj v konečnom dôsledku vyplýva zo zabezpečených exekútorských správ. JUDr. Ján Franek vo svojej správe uvádza, že v jeho exekučnej veci sa upovedomenie o začatí exekúcie zaslalo dňa 23. apríla 2014, toto si však obžalovaný neprebral, opätovne mu bolo toto oznámenie zaslané až dňa 08. júla 2014, ktoré si taktiež neprebral. Súdny exekútor Mgr. Bernard Janík vo svojej správe uvádza, že obžalovaný si jeho zásielku v odbernej dobe neprevzal a z predložených doručeníek je zrejmé, že táto mu bola opakovane doručovaná v priebehu mesiaca máj 2014. Za relevantnú blokáciu možno považovať len blokáciu č. 3, a to blokáciu p. JUDr. Galla zo dňa 24. októbra 2011, pričom upovedomenie o začatí exekúcie mu bolo doručené dňa 17. októbra 2011 a zápisnicu o súpise hnutelných vecí podpísal až dňa 04. mája 2012. Ide o časový úsek predstavujúci približne pol roka. Od tohto momentu až dovtedy, kedy došlo k odkúpeniu vozidla prešli dva roky. Počas tohto obdobia ho Mgr. Milan Somík ani raz ústne či písomne nevyzval, aby vozidlo vydal. Práve naopak súdny exekútor mu dal podpísať zápisnicu o súpise, pričom mu však podľa všetkého odpis tejto zápisnice nedal a navyše mu povedal, že vozidlo smie ďalej používať. Z tohto dôvodu si s odstupom dvoch rokov naozaj pri odkúpení vozidla nebol vedomý toho, že nesmie vozidlo scudzit', a to práve s poukazom na to, že ho mohol používať. Obžalovaný nie natoľko právne znalý, aby vedel rozlíšiť pojmy nakladanie s vozidlom a jeho používanie. Rozoberá aj samotnú zápisnicu o súpise hnutelných vecí zo dňa 04. mája 2012, ktorá podľa jeho názoru obsahuje viacero nedostatkov, ktoré menuje a následne analyzuje exekučný spis, ktorý bol zabezpečený v priebehu súdneho konania. Má za to, že v celkových súvislostiach zo strany súdneho exekútora v tomto prípade naozaj nedošlo k faktickému súpisu predmetného vozidla a následnému poučeniu, ktoré je uvedené v zápisnici o súpise hnutelných vecí, pričom opätovne zdôrazňuje, že zo strany súdneho exekútora poučený nebol. Považuje zdôvodnenie napadnutého rozsudku v rozpore s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Má za to, že dôkazy, ktoré vykonal súd prvej inštancie nepreukazujú vinu obžalovaného a z vykonaného dokazovania vyplynuli viaceré vzájomné rozpory ako sa mal skutok, ktorý sa mu kladie za vinu stať a preto mala byť použitá zásada in dubio pro reo. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a spod obžaloby ho oslobodiť.

K takto podanému odvolaniu sa vyjadrila konajúca prokurátorka, ktorá považuje rozhodnutie súdu za zákonné a správne, vydané v súlade so zisteným skutkovým stavom a uložený trest za primeraný

a dostatočný pre nápravu obžalovaného. K samotným dôvodom odvolania uvádza, že tvrdenia obžalovaného, že on nikdy nemal nič spoločné so spoločnosťou SALIVE, s.r.o., že ide o samostatný právny subjekt a jedinou spoločníčkou a konateľkou spoločnosti bola Mgr. V., ktorá bola v čase skutku jeho družkou a bolo jej požiadavkou, aby jeho vozidlo Fiat Ducato išlo ako protihodnota, sú vyvrátené výsluchmi svedkov A. W., M. R. a Mgr. V., ktorí podrobne popísali účasť obžalovaného na skutku, pričom má za to, že súd správne vyhodnotil aj výpoveď svedkyne Mgr. V., ktorej účelovosť obžalovaný namieta vzhľadom na ich v súčasnej dobe narušené vzťahy, pretože výpoveď tejto svedkyne je podložená ostatnými vo veci zabezpečenými dôkazmi. Pokiaľ ide o námietky obžalovaného vo vzťahu k súdному exekútorovi, ktorý vykonal súpis vecí podliehajúcich exekúcií, neobstoí tvrdenie, že nikdy ho exekútor nevyzval na vydanie predmetného motorového vozidla a práve, že mu vozidlo ponechal v užívaní aj po jeho súpise a rovnako je právne irelevantné tvrdenie obžalovaného, že nerozlišuje medzi pojmami nakladať s vozidlom a používať vozidlo, pretože obžalovaný si musel byť vedomý minimálne toho, že od začatia exekúcie do momentu predaja vozidla mu nebolo zo strany súdneho exekútora doručené žiadne vyrozumienie o tom, že exekúcia, vo vzťahu ku ktorej bol súpis vykonaný, bola ukončená. Čo sa týka skutočností, ktorými obžalovaný oponuje vo vzťahu k samotnej zápisnici o súpise hnutelných vecí, je nutné uviesť, že túto zápisnicu obžalovaný vlastnoručne podpísal, pričom svedkovia Mgr. Somík a Paška objasnili okolnosti, za ktorých bola táto vopred pripravená a následne ako došlo k jej podpisu zo strany obžalovaného, kde ďalšie vo veci zabezpečené dôkazy z exekútorskeho spisu jasne preukazujú to, že súdny exekútor bol za obžalovaným a toho vyrozumel o samotnom súpise. Ak obžalovaný namieta nesprávne poučenie, uvedené na predmetnej zápisnici, a to čo sa týka označenia ustanovenia Trestného zákona (§ 171), má za to, že sice je pravdou, že v čase súpisu platil Trestný zákon č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov, ktorý platí od 01.01.2006, kde citované ustanovenie naozaj pojednáva o omamných a psychotropných látkach, avšak v kontexte slovného poučenia, uvedeného na predmetnej zápisnici je nepochybné, že ide o ustanovenie § 171 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov, účinného do 31.12.2005, avšak tento nedostatok nemá žiaden vplyv na to, že obžalovaný sa od momentu uvedeného súpisu mal zdržať akéhokoľvek nakladania so spisovanými hnutelnými vecami, ktoré by viedlo k ich zničeniu, resp. k zníženiu ich hodnoty, či dokonca k ich odstráneniu z majetku obžalovaného. K námietke obžalovaného, že nemal v úmysle podviesť poškodenú spoločnosť, čo má vyplývať aj z výpovede svedkyne W., ktorá mala uviesť, že obžalovaný nikdy nijakú exekúciu nespomenul, uvádza, že spáchať trestný čin je možné nielen aktívnym konaním, ale aj opomenutím nejakého konania, čo sa v prípade obžalovaného stalo, keď zamľčal blokádu vozidla súdnym exekútorom, pričom nemal najmenší dôvod sa spoliehať na to, že s vozidlom môže voľne nakladať. Nesúhlasí ani s tvrdením obžalovaného, že napadnutý rozsudok je v rozpore s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku, pretože odôvodnenie rozsudku je jasné a zrozumiteľné, každý vykonaný dôkaz súd vyhodnotil a rovnako sa zaoberal aj obranou obžalovaného. Navrhla odvolanie obžalovaného v zmysle § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné zamietnuť.

Na základe takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Úvodom je potrebné konštatovať, že súd prvého stupňa na hlavných pojednávaniach vykonal celé do úvahy prichádzajúce dokazovanie týkajúce sa skutku uvedeného v obžalobe prokurátora a boli vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu vecí a to zákonným spôsobom, pričom ani obžalovaný sa v rámci odvolacieho konania nedomáhal vykonania ďalších dôkazov. Z takto procesne zabezpečených dôkazov následne okresný súd vyvodil skutkové okolnosti, tak ako sú uvedené vo výroku napadnutého rozsudku, pričom tieto majú oporu vo výsledkoch dokazovania. Prvostupňový súd vyhodnotil dôkazy v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Krajský súd považuje tieto skutkové zistenia za správne, s nimi sa stotožnil a keďže okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, odvolací súd na toto rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu odkazuje.

Aj krajský súd zastáva názor, že výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodit' bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutok, ktorý mu bol obžalobou kladený za vinu. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov

vytvorila vo veci nevyhnutný základ na záverečnú myšlienkovú činnosť aj odvolacieho súdu, ktorá spočívala v zhodnotení dôkazov v zmysle uvedených zásad vyplývajúcich z § 2 ods. 12 <<http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3507547&FragmentId2=3507547&VirtualDate=20.+12.+2000>> Trestného poriadku a na vytvorenie záverov o tom, či, ako a k akému skutku došlo. Z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

Súd prvého stupňa mal z vykonaného dokazovania za nesporné, že dňa 20. 5. 2014 v sídle spoločnosti G. C., s. r. o. W., spoločnosť ktorá je predajcom vozidiel Peugeot, došlo k uzavretiu viacerých zmlúv, ktorých existencia je preukázaná výpoveďami vypočutých svedkov - Mgr. P. W. a V. R., ale aj obžalovaného a listinnými dôkazmi, ktoré sú súčasťou trestného spisu. Zo strany spoločnosti G. C., s. r. o. W. pritom došlo k predaju osobného motorového vozidla zn. Peugeot Expert pre spoločnosť SALIVE, s. r. o.. V rámci tejto obchodnej transakcie na zapltenie časti kúpnej ceny bolo vykúpené vozidlo zn. Fiat Ducato, evidenčného čísla SL203AV, v tom čase vo vlastníctve subjektu M. B. B. - H. za dohodnutú kúpnu cenu vo výške 12.000,- eur. Zároveň došlo k postúpeniu pohľadávky zainteresovaných subjektov na základe zmluvy rovnako zo dňa 20.5.2014, čo potvrdzujú svedkovia Mgr. W., V. R., Mgr. V., a napokon aj samotný obžalovaný. Z výpovedí svedka Mgr. W. a svedka V. R. je nesporné, že bol to práve obžalovaný, ktorý navštívil spoločnosť G. C. a dotazoval sa na možnosť zakúpenia nového vozidla, ako aj na možnosť použiť ako protihodnotu iné vozidlo. Z výpovedí uvedených svedkov je nepochybné, že aj keď nové vozidlo Peugeot Expert bolo nakupované pre potreby spoločnosti Salive, s. r. o., teda spoločnosti, v ktorej obžalovaný nebol konateľom ani spoločníkom, pri rokovaní so zástupcami spoločnosti G. C. bol to práve obžalovaný, ktorý vystupoval za spoločnosť Salive, s. r. o. za prítomnosti konateľky Mgr. V., ktorá sa do rokovaní nejako iniciatívne nezapájala. V konečnom dôsledku súvisiace listinné dôkazy potvrdzujú, že takáto obchodná transakcia prebehla, nespochybnil ju ani samotný obžalovaný, ktorého obrana v trestnom konaní bola zameraná na skutočnosť, že nemal vedomosť o zákaze nakladať s vozidlom Fiat Ducato, ktoré bolo v jeho vlastníctve ku dňu 20. 5. 2014, a to na základe exekútorskej blokácie, ktorá bola zriadená na toto vozidlo. V priebehu konania opakovane poukazoval na aktuálne negatívne vzťahy s Mgr. V., ktorá v minulosti bola jeho družkou, ktoré vzťahy vyústili do aktuálneho trestného stíhania menovanej pre krivé obvinenie. V tejto súvislosti okresný súd uviedol, že otázka aktuálnych vzťahov medzi obžalovaným a Mgr. V. je pre toto trestné konanie irelevantná, pretože samotná podstata trestného stíhania obžalovaného je založená na nespornom zistení o tom, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, sa stal, keď výpoveď svedkyne Mgr. V. nie je až natoľko relevantným dôkazom, ktorý by svedčil o tom, že k skutku došlo, pretože o tejto skutočnosti svedčia predovšetkým ostatné dôkazy, na ktoré súd prvého stupňa poukázal. Jedným z týchto zákonných znakov je aj subjektívna stránka, teda úmysel, keďže prečin podvodu môže byť spáchaný iba úmyselným páchaním páchatel'a. Obrana obžalovaného v tomto smere je teda založená na skutočnosti, že o prebiehajúcej exekúcii nevedel a rovnako nemal vedomosť ani o exekútorskej blokácii vozidla Fiat Ducato, teda o skutočnosti, že v dôsledku takej blokácie nebol oprávnený dňa 20. 5. 2014 predat' predmetné vozidlo poškodenému. Uvedenú obranu obžalovaného vyvracajú vykonané dôkazy, a to najmä výpovede vypočutých svedkov Mgr. V. B. - súdneho exekútora a W. W. - zamestnanca exekútorského úradu, ale aj listinné dôkazy súvisiace s vykonávanou exekúciou. Uvedení svedkovia tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní vypovedali o okolnostiach, za ktorých bola spísaná zápisnica zo dňa 4. 5. 2012 o súpise hnuťelných vecí, do ktorého bolo zahrnuté aj vozidlo Fiat Ducato vo vlastníctve povinného - obžalovaného M. B.. Vypovedali, že uvedená zápisnica bola pripravená na exekútorskom úrade v Martine a následne obaja vycestovali za obžalovaným do miesta jeho bydliska, resp. podnikania v Starej Ľubovni. Ako vyplýva z exekútorského spisu, uvedená pracovná cesta bola riadne vyúčtovaná a vykonaná rovnakého dňa 4. 5. 2012. Z výpovedí uvedených svedkov vyplynulo, že obžalovaný bol upovedomený o vykonanom súpise, bol poučený o zákaze scudzit' (predať, previesť na inú osobu) vec zahrnutú do súpisu, ktorú zápisnicu aj vlastnoručne obžalovaný podpísal. O tom, že k takémuto úkonu došlo, svedčia aj fotografie v exekútorskom spise, keď na jednej z nich je zobrazená nehuteľnosť, vedľa ktorej sa nachádza dodávkové vozidlo svetlej farby s nápisom B. - H.. Zároveň súčasťou fotodokumentácie je aj ďalšia vec, ktorá bola zahrnutá do súpisu. V rámci vykonanej konfrontácie s obžalovaným uvedení svedkovia si už nepamätali na jednotlivé konkrétne spísania zápisnice o súpise hnuťelných vecí a poučenia obžalovaného o zákaze nakladať so spísanými vecami spôsobom zahrňujúcim scudzenie veci, čo však odôvodňovali značným časovým odstupom, množstvom podobných úkonov. Svedok V. B. možnosť, že nepoučil obžalovaného o zákaze scudzenia spísaných vecí, označil iba za hypotetickú poukazujúc pri tom práve na časový rámec úkonu s tým, že práve na

takéto poučenia si vždy dáva pozor, pričom nestalo sa mu, aby niekto namietal, že nebol poučený. Je potrebné zdôrazniť, že súpis hnutelných vecí zo dňa 4. 5. 2012 nebol jediným úkonom, resp. prvým úkonom spojeným s predmetnou exekúciou, o ktorej obžalovaný evidentne vedomosť mal už skôr. Aj keď je pravdou, že obžalovaný si upovedomenie o začatí exekúcie neprevzal, z pripojeného exekútorského spisu je dostatočne zrejmé, že už pred 4. 5. 2012 mal vedomosť o tom, že exekúcia prebieha, dokonca bol aj právne zastúpený a zároveň aktívne sa podieľal na iných predchádzajúcich úkonoch súvisiacich s vedením exekúcie, o čom svedčí skutočnosť, že už dňa 20. 10. 2011 v súvislosti s predmetnou exekúciou podpísal zápisnicu o vysporiadaní pohľadávky oprávneného formou splátok a následne vo februári 2012 došlo k úprave podmienok dohodnutých v zápisnici o splátkovom kalendári, keď so súhlasom exekútora došlo k zrušeniu obmedzení na nehnuteľnosť v BSM s bývalou manželkou, ktoré BSM bolo vysporiadané dohodnutým spôsobom. Ako vyplýva z vyúčtovania hotových výdavkov exekútora v súvislosti s úkonom zo dňa 4. 5. 2012, ktorý bol spojený so zápisnicou o súpise hnutelných vecí, do ktorej bolo zahrnuté aj vozidlo Fiat Ducato, uvedený úkon bol vykonaný z dôvodu, že povinný si neplnil svoj záväzok podľa predchádzajúcich dojednaní. O prebiehajúcej exekúcii a s tým súvisiacim zákazom spojeným so scudzením vozidla Fiat Ducato svedčí napokon aj správanie samotného obžalovaného po tom, čo dňa 20. 5. 2014 došlo v spoločnosti G. C. k predaju vozidla zn. Peugeot Expert, na čiastočnú úhradu ktorého bola použitá protihodnota vozidla Fiat Ducato v objeme 12.000,- eur, keď jednou z dohodnutých povinností, o čom vypovedali svedkovia Mgr. W. a V. R., bola aj povinnosť obžalovaného predložiť technický preukaz od vozidla Fiat Ducato, resp. plnomocenstvo k odhláseniu uvedeného vozidla na dopravnom inšpektoráte. Obžalovaný však túto povinnosť si nesplnil, a to aj napriek tomu, že zo strany predstaviteľov spoločnosti G. C. bol na to opakovane vyzývaný a muselo mu byť zrejmé, že bez predloženia týchto dokladov spoločnosť G. C. nebude môcť plnohodnotne s vozidlom nakladať ako vlastník. V konečnom dôsledku obžalovaný, ako vyplynulo z výpovedí svedkov Mgr. W. a V. R., nemal záujem situáciu riešiť, prestal s nimi komunikovať a ani po tom, čo ho osobne navštívili následne, neprejavil záujem o riešenie problému.

Na základe hore konštatovaného aj podľa názoru odvolacieho súdu vina obžalovaného bola spoľahlivo preukázaná vykonanými ako priamymi tak aj nepriamymi dôkazmi, na podklade ktorých je možné vyvodiť bezpečný záver o tom, že skutok sa stal, je trestným činom a za jeho spáchanie je trestnoprávne zodpovedný obžalovaný. Správne a zákonu zodpovedajúce sú preto právne závery okresného súdu, pokiaľ ide o výrok o vine napadnutého rozsudku.

Konanie obžalovaného bolo po právnej stránke zákonným spôsobom posúdené ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona. Obžalovaný pri predaji vozidla Fiat Ducato, ktorého bol vlastník, uviedol do omylu poškodenú spoločnosť G. Trading s.r.o. o tom, že na tomto vozidle nie sú žiadne ťarchy, bremená alebo exekúcie, pričom kúpna cena tohto vozidla bola započítaná do kúpnej ceny nového vozidla Peugeot Expert, ktoré nadobudla spoločnosť SALIVE spol. s.r.o., čím sa tato spoločnosť na úkor poškodeného obohatila a spôsobil tak väčšiu škodu (viac ako 2.660,- Eur).

Prvostupňový súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zaoberal aj poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami, pričom s uvedeným hodnotením sa stotožnil aj krajský súd a v ďalšom na neho odkazuje.

Zároveň je možné konštatovať, že okresný súd v rámci všeobecných zásad platných pre ukladanie trestov dostatočne vyhodnotil všetky okolnosti, ako aj momenty, ktoré ovplyvňujú požiadavku ochrany spoločnosti a občanov pred páchaním takejto trestnej činnosti, pričom zväžil aj okolnosti na strane obžalovaného.

Prvostupňový súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery vychádzal jednak z hodnotenia osoby obžalovaného a jednak závažnosti činu. V kontexte uvedeného odvolací súd po zvážení všetkých ďalších pri rozhodovaní o výmere trestu do úvahy prichádzajúcich okolností, s prihliadnutím najmä na doterajší život obžalovaného a zistenie, že u obžalovaného nejde o zvlášť narušeného páchatel'a sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa ohľadne výšky trestu a spôsobu jeho výkonu a má za to, že uložený trest odňatia slobody v trvaní 14 mesiacov, t. j. pri dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, spĺňa všetky kritériá uvedené v § 34 Tr. zákona tak z pohľadu individuálnej, ako aj generálnej prevencie. Po vyhodnotení všetkých okolností súvisiacich s rozhodovaním o spôsobe výkonu uloženého trestu bol vyvedený záver, že sú splnené podmienky ustanovené v § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, a preto bol výkon uloženého trestu odňatia slobody obžalovanému podmienčne odložený, za súčasného stanovenia skúšobnej doby na 15 mesiacov. Obžalovaný v priebehu plynutia tejto skúšobnej

doby spôsobom svojho života a svojím správaním preukáže, či účel trestu sa dosiahne aj bez nariadenia výkonu trestu.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovaného krajský súd poukazuje na vyššie uvedené závery, ktorými sa riadil pri preskúmaní rozhodnutia a má za to, že vina obžalovaného bola v dostatočnom rozsahu preukázaná vykonanými dôkazmi. Dôvody odvolania uvádzané obžalovaným sú vo svojej podstate ich zopakovaním, pričom k ich uplatneniu už došlo v rámci prvostupňového konania. Podstatou podaného odvolania je aj snaha obžalovaného dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciách požiadavky odvolateľa dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobili prvostupňový súd. Je ale potrebné konštatovať, že skutkový stav bol okresným súdom na podklade vykonaného dokazovania zistený správne a následne bol aj zákone subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona.

Podľa dlhodobej ustálenej súdnej praxe (pozri napr. R 38/68-IV.) súhrn nepriamych dôkazov k preukázaniu viny obvineného musí tvoriť logickú a ničím nenarušenú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obvineného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. V posudzovanom prípade je potrebné uviesť, že obžalovaný bol zo spáchania žalovaného prečinu usvedčovaný predovšetkým priamymi dôkazmi - listinami - súpis hnutelných vecí a upovedomenie o začatí exekúcie, v kontexte s výpoveďami Mgr. P. W., V. R. a Mgr. J. V., ktorej hodnovernosť, napriek snahe obžalovaných, nebola žiadnymi inými dôkazmi spochybnená. Ani vznesenie obvinenia Mgr. V. pre trestný čin krivého obvinenia v skutkovo inej veci nemôže nič zmeniť na tomto závere a to aj s ohľadom na zásadu prezumpcie nevinu. Nebola tiež zistená žiadna skutočnosť, ktorá by svedčila o jej zámere nepravdivo (krivo) obviňovať obžalovaného, ak by žalovaný skutok nespáchal. Svedkovia W. a R. jednoznačne po celý čas trvali na tom, že to bola iniciatíva obžalovaného kúpiť nové vozidlo a ako protihodnotu dať jeho vlastné vozidlo, a nie ako tvrdí obžalovaný, že to bola požiadavka Mgr. J. V.. Tieto dôkazy boli navyše podporené dôkazmi nepriamymi, výpoveďami svedkov Mgr. B. a W. ako aj listinnými dôkazmi. Uvádzané priame a nepriame dôkazy vo svojom súhrne vytvárajú už spomenutú uzavretú reťaz dôkazov neumožňujúcich iný záver ani o priebehu žalovaného skutku ani o osobe páchatel'a než ten, ku ktorému dospel okresný súd.

K namietanej objektívnej a subjektívnej stránke trestného činu podvodu podľa § 221 Tr. zák. krajský súd poukazuje na ustálenú súdnu prax, pričom táto predpokladá existenciu páchatel'a, ktorý uvedie niekoho do omylu, príčinnej súvislosti medzi omylom určitej osoby (resp. jej neznalosťou všetkých podstatných skutočností) a ňou vykonanou majetkovou dispozíciou a ďalej príčinnú súvislosť medzi touto dispozíciou na jednej strane a škodou na cudzom majetku a obohatením sa páchatel'a alebo inej osoby na strane druhej. Na podvode môžu byť zainteresované štyri osoby: páchatel', osoba konajúca v omyle, osoba poškodená a osoba obohatená. Platí, že omyl sa môže týkať skutočností minulých, prítomných aj budúcich, a musí byť nevedomý, nenásilný (skrytý) prostriedok, ktorým páchatel' vplýva na vôľu rozhodovania sa osoby vykonávajúcej majetkovú dispozíciu, o ktorom táto osoba nemá vedomosť, t. j. osoba vykonávajúca majetkovú dispozíciu nekoná pod fyzickým alebo psychickým nátlakom. Pri trestnom čine podvodu je podstatným, aby išlo o nezhodu predstavy s reálne existujúcou skutočnosťou (udalosťou), ktorú je možné objektívne overiť. „Uvedením do omylu“ sa potom rozumie aktívne konanie páchatel'a, ktorý koná tak, aby vyvolal v inej osobe určitú subjektívnu predstavu (stav), ktorá sa však nezodpovedá s objektívnou realitou. Dispozíciou majetkovej povahy, ktorú vykonáva osoba konajúca v omyle, sa rozumie určité majetkové plnenie, ktorým dochádza k škode na strane poškodenej osoby a zároveň k obohateniu na strane páchatel'a alebo inej osoby. Spravidla pôjde o odovzdanie (prenechanie, prevod) určitej veci (vecí, peňazí) z majetku poškodeného do dispozície páchatel'a alebo inej osoby. Aby mohlo ísť o naplnenie všetkých znakov trestného činu podvodu, je preto nevyhnutným, aby škoda na cudzom majetku a obohatenie iného mali základ (príčinnú súvislosť) práve v „podvodnom konaní“ páchatel'a (t. j. konaním, ktorým páchatel' iného uvádza do omylu, alebo využíva omyl iného), čo nastalo aj v tomto konkrétnom prípade. Odvolací súd poukazuje aj na to, že motív je vnútorný podnet, ktorý viedol páchatel'a k rozhodnutiu spáchať trestný čin. Podľa odbornej literatúry motív trestného činu dokresľuje jeho konkrétnu povahu a pomáha objasniť jeho príčinu. V zmysle ustálenej súdnej praxe, aj v prípadoch, kde sa nepodarí z dostupných dôkazov spoľahlivo zistiť, akým motívom bol páchatel' k svojmu činu vedený, nemožno z toho mechanicky usúdiť, že chýba úmysel spôsobiť skutkovú podstatou uvádzaný následok. Úmysel spôsobiť následok, aj v prípade nepreukázania motívu konania obvineného,

možno vyvodit' aj z okolností za akých došlo k spáchaniu súdeného skutku. Obrana obžalovaného spochybňujúca naplnenie subjektívnej stránky súdeného trestného činu je preto účelová.

Obžalovaný si totiž v čase uzatvorenia ústnej kúpnej zmluvy so spoločnosťou G. C. s.r.o. na vozidlo Fiat Ducato musel uvedomovať, resp. byť minimálne uzrozumený s tým, že na ňom viazne exekučne záložné právo a teda ho nemôže zákonne predať. Aj z upovedomenia o začatí exekúcie exekútorským úradom Mgr. Galla, ktoré si obžalovaný osobne prevzal dňa 17.10.2011 vyplýva, že mu bolo zakázané nakladať s jeho majetkom. Obžalovaným vlastnoručne popísaná zápisnica o súpise hnutelných vecí zo dňa 4.5.2012, v ktorej je uvedené aj motorové vozidlo Fiat Ducato, obsahuje poučenie o tom, že spísané veci sa nesmú zničiť, poškodiť, urobiť neupotrebitelnými, zatajiť, scudziť, opustiť alebo odstrániť a že takéto konanie je trestné. V spise sa aj nachádza fotografia uvedenej dodávky, ktorú vyhotovili v tom čase zamestnanci hore uvedeného exekučného úradu Mgr. V. B. a W. W.. Ani krajský súd neuveril obrane obžalovaného spočívajúcej v tom, že v čase prevodu nemal vedomosť o exekúcii, čo je vyvrátené vyššie uvedenými listinami. Ani uplynutie doby dvoch rokov od súpisu hnutelných vecí nezbavuje obžalovaného povinnosti zdržať sa akéhokoľvek konania smerujúceho k zmenšeniu jeho majetku, ktorý by mohol byť speňažený v rámci exekúcie, keďže k jej zastaveniu alebo ukončeniu nedošlo. Taktiež voči obžalovanému boli v tom čase vedené viaceré exekúcie, ktorým sa obžalovaný vyhýbal a aj zo správ exekútorov je zrejmé, že obžalovaný si viackrát neprevzal upovedomenia o začatí exekúcie, prípadne iné listiny. O svojich dlhoch musel obžalovaný vedieť, keďže poverenia na vykonanie exekúcie boli vydávané príslušným exekútorom vyššími súdnymi úradníkmi na podklade platobných rozkazoch, ktoré si musel obžalovaný osobne prevziať. O nepreberaní úradných zásielok obžalovaným svedčia jednak fotokópie neprevzatých doručeník do vlastných rúk od exekútorov, ako aj v prebiehajúcom trestnom konaní nepreberanie predvolaní na procesné úkony. Zďaleka nešlo o jedinú exekúciu voči obžalovanému, o čom svedčí aj evidenčná karta vozidla, v ktorej je zaznamenaných viacero blokácií v prospech exekútorov. To, že obžalovaný si úradné zásielky nepreberá, ho nemôže zbaviť jeho zodpovednosti, pretože takýmto jednoduchým spôsobom by došlo prakticky k nevyhnutnosti hocijakého opodstatneného zákonného nároku. Ani vyjadrenie obžalovaného o tom, že nepozná právne pojmy, používanie či nakladanie ho nemôže zbaviť trestnej zodpovednosti, keďže neznalosť zákona neospravedlňuje a bol poučený o zákaze nakladať s týmto majetkom. V tomto smere preto krajský súd hodnotí výpoveď obžalovaného ako nedôveryhodnú, uskutočnenú predovšetkým za účelom vyvinenia sa zo žalovanej trestnej činnosti.

Právo na obhajobu obžalovaného nemôže byť porušené ani tým, že súd, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, hodnotí dôkazy ináč než je predstava obžalovaného alebo inej strany v konaní. Obžalovaný mal v plnej miere v rámci trestného konania zabezpečené právo na obhajobu a je možné konštatovať, že uplatňovanie práva na obhajobu bolo od vznesenia obvinenia zachovávané v medziach príslušných ustanovení Trestného poriadku.

K ďalším odvolacím námietkam obžalovaného, pokiaľ ide o samotné hodnotenie dôkazov, krajský súd na základe preskúmania odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa a na základe štúdia predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že okresný súd sa správne, logicky a presvedčivo vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie. Všetky vykonané dôkazy okresný súd náležite, jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil a dospel tak k správnym a úplným skutkovým záverom, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. Predmetný skutok sa aj podľa názoru krajského súdu stal tak, ako to prvostupňový súd správne ustálil vo výrokovej časti napadnutého rozsudku a nepochybne ho spáchal obžalovaný M. B. tam rozvedeným konaním. O týchto skutkových záveroch nemá odvolací súd žiadne pochybnosti, tieto sú presvedčivé a vychádzajú z konkrétnych vykonaných dôkazov, ktoré vo svojom súhrne jednoznačne usvedčili obžalovaného zo spáchania tohto skutku.

Krajský súd sa nestotožnil ani s tým, že rozhodnutie okresného súdu nespĺňa požiadavky v zmysle § 168 ods. 1 Tr. poriadku, ako mu to vytýka obžalovaný. Práve naopak, odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa všetky kritéria vyžadované Trestným poriadkom a nemožno ho už vôbec považovať za arbitrárne a preto námietku obžalovaného o neprimeranosti rozsahu odôvodnenia považuje odvolací súd za právne irelevantnú a spôsobilú konštatovania, že požiadavka náležitého odôvodnenia rozhodnutia sa zásadne spravuje parametrom kvality, nie parametrom kvantity.

Taktiež vo vzťahu k tomu, že z vykonaného dokazovania mali vyplývať viaceré vzájomné rozpory ako sa mal stať skutok, odvolací súd konštatuje, že žiadne zásadne rozpory medzi nimi nezistil. Obžalovaný

uvedené konštatovanie len všeobecne uvádza, bez toho, aby toto bližšie popísal, prípadne konkretizoval v čom vidí nepresnosti, rozpory a podobne. Preto aj túto odvolaciu námietku obžalovaného považoval krajský súd za nedôvodnú.

Záverom krajský súd len dodáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd riadny opravný prostriedok obžalovaného vyhodnotil ako nedôvodný a jeho odvolanie zamietol postupom podľa § 319 Tr. poriadku.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.